

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2025, č. j. MV-75741-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2025, č. j. MV-75741-4/SO-2025. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce tak, že potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 2. 2025, č. j. OAM-33017-16/DP-2024, kterým byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) za účelem studia podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce řízení neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo toto povolení vydáno.

II. Žalobní body

2. Žalobce nesouhlasil se zamítnutím své žádosti, nebyl řádně zjištěn skutkový stav. V současné době je v obdobných případech jiných žadatelů naprosto esenciální provedení výsledku s žadateli, aby měli možnost se k případným nesrovnalostem vyjádřit. Žalobce plnil studijní povinnosti na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (dále jen „UJEP“), na DOCEO – Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky, s. r. o. (dále „DOCEO“), částečně i na Universitě College Prague v Praze (dále „UCP“) a v současné době Vysoké škole logistiky o. p. s. (dále jen „VŠL“). Při studiu na UCP zjistil, že jeho jazykové znalosti mu neumožňují ve studiu pokračovat, a proto přešel na jazykový kurz, ze kterého opětovně přešel na studium, kde je do současnosti. Účel studia i účel jiné/ostatní, je nutné vnímat obdobně, neboť slouží osobám, které se připravují na budoucí povolání. K tomu, aby bylo možné konstatovat, že žalobce neplnil účel, bylo na místě provést jeho výslech, či se více dotázat UCP, jaká byla docházka žalobce atd., neboť bez tohoto je zjištěný stav nedostatečný. Dle žalobce nebylo tedy postaveno na jisto, že opravdu došlo ze strany žalobce k neplnění účelu v takové míře, aby bylo možné jeho žádost zamítnout.
3. Žalobce dále má za to, že byl zkrácen v možnosti vyjádřit se k podkladům a navržení důkazních prostředků, ač se právní zástupce seznámil s podklady dne 3. 2. 2025, kdy uvedl, že se vyjádří do 30 dnů, právnímu zástupci nebylo doručeno zkrácení lhůty a správní orgán I. stupně bez dalšího žádost zamítnul. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že to nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Právní zástupce nemohl zaslat správnímu orgánu vyjádření k podkladům, neboť žádost byla zamítnuta. Žalobce nemůže být postihován za to, že správní orgány byly nečinné. Nečinnost nelze odstranit tím, že budou potlačována práva žadatelů. Šlo o fatální pochybení správních orgánů, kdy nevyčkaly na vyjádření k podkladům, což nelze zhojit v řízení před soudem.
4. Žalobce též zásadním způsobem nesouhlasí se závěry správních orgánů ohledně vypořádání posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-58: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“* Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobce odkázal též na rozsudek ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, kde Nejvyšší správní soud uvedl: *„Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se shora uvedený závěr městského soudu nikterak nedotýká otázky (ne)dodržení limitů správního uvážení, jak se domnívá stěžovatelka. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jehož nedostatečná aplikace*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vedla městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky), dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, totiž žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen.“

5. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, uvedl: *„Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu j ovšem otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. (...) Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“*
6. Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když neobjasnily všechna hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce. Žalobce v ČR žije od roku 2022, tj. 3 roky, během kterých se zde připravuje na budoucí povolání a vzdělává se. Žalobce je v mladém věku, kdy jeho přicestování do ČR spolu s úhradou školného jej stálo spoustu peněz. Žalobce se kvůli možnosti přicestování velmi zadlužil, jelikož nepochází z majetné rodiny. Žalobce v současnosti řádně navštěvuje bakalářský studijní program na VŠL. Zamítnutí odvolání bylo naprosto nepřiměřené.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
8. Shrнула, že žalobce pobýval na území na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a ve lhůtě k tomu stanovené podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za týmž účelem. V průběhu řízení o žádosti pak správní orgán I. stupně zjistil, že v akademickém roce 2023/2024 byl žalobce studentem denního bakalářského studijního programu Mezinárodní management a marketing na UCP, nicméně ke dni 19. 2. 2024 studium na této škole ukončil pro nesplnění studijních požadavků, když v rámci studia nesplnil žádné zkoušky. Ač žádán o poskytnutí součinnosti při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí, která spočívala ve sdělení, zda a jakými studijními aktivitami se zabýval v době od 19. 2. 2024 do 31. 8. 2024, a dále k předložení dokladu, který by tuto skutečnost prokazoval, žalobce doložil pouze potvrzení o přijetí ke

vzdělávání vystavené jazykovou školou DOCEO dne 13. 1. 2025, podle kterého je v období od 15. 4. 2024 do 31. 3. 2025 účastníkem jednoletého kurzu českého jazyka. Toto vzdělávání však není studiem podle v § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců (jedná se o účel pobytu, který není zákonem pojmenován, v praxi je označen jako účel ostatní/jiné). Správní orgán I. stupně měl tak za prokázané, že žalobce neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo toto povolení vydáno, přičemž na výzvu neprokázal, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů a po přechodnou dobu. Z uvedeného důvodu žádost podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítl.

9. Skutkový stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Neplní-li student studijní povinnosti tím, že se vyhýbá absolvování zkoušek a nezíská zápočet z předmětů, neplní účel, pro který mu bylo povoleno na území dlouhodobě pobývat. Žalobce, ač vyzván, neprokázal, že se jednalo o neplnění účelu předchozího pobytu ze závažných důvodů a po přechodnou dobu. Na výzvu k poskytnutí součinnosti žalobce sice reagoval, nicméně jako doklad, který má prokazovat, že se v rozhodné době, tj. od 19. 2. 2024 do 31. 8. 2024, věnoval studiu, doložil pouze potvrzení o účasti v jednoletém kurzu českého jazyka. Tento účel pobytu však není studiem podle v § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
10. Zástupce se dne 3. 2. 2025 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí a do protokolu o nahlédnutí do spisového materiálu a vyjádření účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí, uvedl, že se písemně vyjádří do 30 dnů. Správní orgán I. stupně nicméně nevyčkal a dne 12. 2. 2025 vydal rozhodnutí, v němž poznamenal, že účastníku řízení nebyla určena žádná lhůta k doložení chybějících náležitostí, neboť veškeré náležitosti potřebné k vydání rozhodnutí byly již v průběhu správního řízení doloženy. Podle názoru žalované uvedené pochybení nemá vliv na zákonnost daného rozhodnutí, neboť žalobce ani ke dni vydání žalovaného rozhodnutí nedodal vyjádření, nedoplnil podklady pro vydání rozhodnutí ani nenavrhл jejich doplnění, ač tak mohl učinit v rámci podaného odvolání, které pak nedoplnil ani na výzvu. V opačném případě by totiž sama žalovaná v rámci odvolacího řízení přistoupila k posouzení vyjádření žalobce, event. jím doložených podkladů, příp. k jeho návrhům na doplnění dokazování, a zjišťovala, zda jde o takové skutečnosti nebo důkazy, které žalobce nemohl uplatnit dříve (srov. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“).
11. Je však též pravdou, že žalobce podáním ze dne 21. 11. 2024 požádal žalovanou o přijetí opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně, čímž projevil zájem na rychlém vyřízení žádosti. Komise této žádosti vyhověla a dne 18. 12. 2024 správnímu orgánu I. stupně přikázala, aby do 60 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci.
12. K námitce týkající se posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života odkázala na své odůvodnění v napadeném rozhodnutí a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č. j. 6 Azs 75/2021-27, podle kterého míra a intenzita poměřování zájmů s právem na soukromý a rodinný život je přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. V této souvislosti platí, že břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění. Je to totiž především sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylíčit specifika svého soukromého a rodinného života do té míry, aby mohla být položena na misku vah proti veřejným zájmům, které případně brání udělení

pobytového oprávnění. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry a jejich sdělení závisí výlučně na vůli žadatele. Proto je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobily převážit nad jinými zájmy a hledisky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2021, č. j. 5 Azs 393/2018-36).

13. Žalobce v řízení před správními orgány nepřiměřenost neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia netvrdil, natož aby uváděl konkrétní skutečnosti, které by měly být správními orgány zohledněny.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
15. Účastník řízení pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vydaného s platností od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024 a dne 22. 8. 2024 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za týmž účelem. Jako doklad potvrzující účel pobytu na území účastník řízení doložil dne 20. 8. 2024 vystavené potvrzení o studiu v akademickém roce 2024/2025 v 1. ročníku prezenčního bakalářského studijního programu na VŠL.
16. Účastníkovi řízení bylo předchozí pobytové oprávnění vydané za účelem studia na UCP, kde měl v akademickém roce 2023/2024, tj. do 31. 8. 2024, studovat v prezenčním bakalářském studijním programu Mezinárodní management a marketing. Za účelem objasnění, zda účastník řízení plnil účel dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, a z důvodu zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, se správní orgán I. stupně obrátil s žádostí o sdělení informací k osobě účastníka řízení na dotčené vzdělávací instituce. Podle sdělení UCP ze dne 8. 11. 2024 účastník řízení ukončil studium na UCP pro nesplnění studijních požadavků k 19. 2. 2024. Žádné zkoušky nesplnil.
17. Ze sdělení VŠL ze dne 11. 11. 2024 vyplynulo, že účastník je aktuálně studentem VŠL, studijní povinnosti plní, s pedagogy komunikuje, zapsal se do akademického roku 2024/2025, bakalářského studijního programu, studijní specializace Logistika v dopravě, forma studia prezenční.
18. Podle sdělení UJEP ze dne 13. 11. 2024 byl účastník od 14. 11. 2022 do 31. 8. 2023 účastníkem přípravného kurzu českého jazyka pro cizince, vzdělával se s docházkou ve výši 87 % a řádně si plnil veškeré povinnosti vyplývající ze vzdělávání.
19. Podle sdělení DOCEO ze dne 27. 11. 2024 byl účastníkem jednoletého kurzu českého jazyka pro cizince, studium započal dne 16. 4. 2024 s předpokládaným datem ukončení dne 31. 3. 2025, studuje s docházkou ve výši 81 %, řádně plní své studijní povinnosti. Tento kurz má standardně 21 hodin týdně a je obsahově totožný s požadavky na jazykovou úroveň českého jazyka na úroveň B2. Vyučuje se slovní zásoba, gramatické jevy, reálie ČR. Po ukončení kurzu se účastníci rozhodnou, na jakou jazykovou úroveň se přihlásí ke zkoušce. DOCEO nabízí přezkoušení na úroveň A2, B1 a B2. Ve druhé části kurzu si účastníci mohou vybrat z dalších profilových předmětů, které je připraví k přijímacímu řízení na vysoké školy. Tyto předměty jsou vyučovány také v českém jazyce.

20. Dne 18. 12. 2024 bylo správnímu orgánu I. stupně ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu příkázáno, aby do 60 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci.
21. Dne 8. 1. 2025 byl účastník požádán o poskytnutí součinnosti při opatrování podkladů rozhodnutí o žádosti, která spočívala ve sdělení, zda a jakými studijními aktivitami se zabýval od 19. 2. 2024 do 31. 8. 2024, a k předložení dokladu, který by tuto skutečnost prokazoval, například formou potvrzení o studiu.
22. Téhož dne bylo následně doručeno oznámení o převzetí právního zastoupení a jeho žádost o umožnění nahlédnout do spisového materiálu.
23. Dne 14. 1. 2025 bylo doručeno jednotné potvrzení o přijetí ke vzdělávání, vystavené DOCEO dne 13. 1. 2025, podle kterého je v době od 15. 4. 2024 do 31. 3. 2025 účastníkem jednoletého kurzu českého jazyka pro cizince, jakožto přípravného kurzu ke studiu na vysoké škole v ČR, vyučovaného v českém jazyce.
24. Výzvou ze dne 20. 1. 2025, byl účastník řízení vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Byl vyrozuměn o tom, že správní orgán I. stupně ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, současně mu bylo sděleno, že v řízení o žádosti bylo zjištěno, že v době platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem studia neplnil na území účel pobytu. Byl zpraven o tom, že podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (a tedy i platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodlouží), jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Byl informován, že tento důvod se nepoužije pouze tehdy, pokud prokáže, že se jednalo ve skutečnosti o neplnění účelu pouze po přechodnou dobu a ze závažných důvodů, s tím, že důkazní břemeno je plně na jeho straně, a dále byl upozorněn, že jeho prohlášení či prohlášení jiné osoby samo o sobě důkazem o skutečnostech v něm uváděných není. Závěrem byl vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, a to ve lhůtě do 5 dnů ode dne doručení dané výzvy, tj. ode dne 22. 1. 2025.
25. Dne 3. 2. 2025 se zmocněný zástupce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí a do protokolu uvedl, že se vyjádří písemně do 30 dnů.
26. Správní orgán I. stupně dne 12. 2. 2025 žádost účastníka podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítl. Dospěl k závěru, že je dán důvod pro zamítnutí žádosti a neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť účastník řízení neplnil na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, a přesto, že byl ve výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 20. 1. 2025 upozorněn, že důkazní břemeno je plně na jeho straně, neprokázal, že se jednalo o neplnění účelu pouze po přechodnou dobu a ze závažných důvodů. Účastník neplnil na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, tj. studium, a to minimálně od 19. 2. 2024, kdy mu bylo studium na UCP z důvodu neplnění studijních povinností ukončeno. Podle sdělení UCP ze dne 8. 11. 2024 účastník řízení nesplnil (v průběhu studia na UCP) žádné zkoušky. Na žádost o poskytnutí součinnosti pak účastník řízení doložil potvrzení o přijetí ke vzdělávání vystavené DOCEO dne 13. 1. 2025, s tím že se v období od 15. 4. 2024 do 31. 3. 2025 účastní jednoletého kurzu českého jazyka v DOCEO. Toto vzdělávání však není studiem podle v § 64 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně uzavřel, že účastník

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, resp. se nevěnoval studiu, aniž by k tomu měl závažné důvody, prokazatelně od 19. 2. 2024 do 31. 8. 2024, tedy minimálně jeden semestr akademického roku 2023/2024. Nejedná se zjevně pouze o přechodnou dobu, po kterou by účel pobytu na území plnit nemohl ze závažných důvodů, ale o podstatnou část doby platnosti jeho posledního povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně s ohledem na § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců posuzoval, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodům pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 174a téhož zákona, resp. zda zamítnutí žádosti nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení, přičemž dospěl k názoru, že nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého ani rodinného života. V této souvislosti správní orgán I. stupně z informačního systému cizinců zjistil, že se na území nezdržuje ani jeden rodinný příslušník. Účastník v žádosti uvedl, že je svobodný a bezdětný, jeho rodiče žijí v zemi původu. S ohledem na to, že má zajištěno ubytování u ubytovatele, se lze domnívat, že na území nevlastní nemovitost, tudíž zamítnutím žádosti nebudou narušeny ani jeho majetkové vazby. Účastník řízení je v produktivním věku, v případě návratu není jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti nebo pokračování ve studiu. Za těchto okolností je třeba dopad rozhodnutí i do soukromého života účastníka řízení shledat jako přiměřený.

27. Dne 24. 2. 2025 bylo podáno blanketní odvolání, které nebylo odůvodněno ani na základě výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 31. 3. 2025.
28. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla. Shrnula, že účastník pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vydaného s platností do 31. 8. 2024 a dne 22. 8. 2024 podal žádost podle § 44a zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu dále vyplývá, že v akademickém roce 2023/2024 byl studentem denního bakalářského studijního programu Mezinárodní management a marketing na UCP, nicméně ke dni 19. 2. 2024 studium na UCP ukončil pro nesplnění studijních požadavků, když v rámci studia na UCP nesplnil žádné zkoušky. Ač žádán o poskytnutí součinnosti při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí o žádosti, která spočívala ve sdělení, zda a jakými studijními aktivitami se zabýval v době od 19. 2. 2024 do 31. 8. 2024, též byl vyzván k předložení dokladu, který by tuto skutečnost prokazoval, účastník řízení doložil pouze potvrzení o přijetí ke vzdělávání vystavené DOCEO dne 13. 1. 2025, podle kterého je v období od 15. 4. 2024 do 31. 3. 2025 účastníkem jednoletého kurzu českého jazyka. Toto vzdělávání však není studiem podle v § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jedná se o účel pobytu, který není zákonem pojmenován, v praxi je pak označen jako účel ostatní/jiné.
29. Žalovaná zdůraznila, že dlouhodobý pobyt je po trvalém pobytu a udělení státního občanství nejvyšším pobytovým statutem, jakého může cizinec v ČR dosáhnout. Není v zájmu ČR, aby byl udělován cizincům, kteří jej nehodlají využívat, resp. aby na jejím území pobývali cizinci, kteří účel pobytu fakticky neplní. Žalovaná odkázala na ustálenou judikaturu správních soudů, kdy z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že „zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81)“. Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po niž jí byl vstup a pobyt povolen. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37, uvedl: „V tomto směru lze tedy v zásadě neplnění účelu pobytu

považovat za ohrožení veřejného pořádku, neboť neplnění účelu pobytu je (s výjimkou, kdy účel není plněn ze závažných důvodů) spojeno s tím, že cizinec využívá povolení pobyt k jiným účelům než k tomu, který mu byl povolen.“ Ze zákona i ustálené judikatury je tak zřejmé, že povinností cizince při pobytu na území je plnit účel, pro který mu byl pobytový status vydán, a v případě podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je povinností správních orgánů předchozí pobyt cizince na území zhodnotit.

30. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Asz 471/2018-39, ve kterém je uvedeno: *„Aspekt plnění účelu pobytu je z logiky věci nutné posuzovat ve vztahu k období povoleného pobytu předcházejícímu datum podání žádosti o jeho prodloužení. Zákon o pobytu cizinců totiž vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplní na území účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území neprodloužit. Správní orgán proto hodnotí jednání cizince v období, pro které mu bylo povolení k pobytu, o jehož prodloužení se jedná, uděleno.“*
31. Pobyt cizince na území je podmíněn plněním jednoho z konkrétních účelů aprobovaných zákonem. Pokud byl dlouhodobý pobyt na území odůvodněn studiem, je vyžadováno dlouhodobé a kontinuální plnění předmětného účelu. Uvedené závěry potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, podle něhož: *„Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území vykonávány.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, pak soud uvádí: *„Je na místě především zdůraznit, že plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela by být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“* Uvedené citace lze obdobně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ.
32. Plněním účelu studium se Nejvyšší správní soud věnoval též v odůvodnění rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Asz 325/2020-33, v němž uvedl: *„U případů, kdy cizinec pobývá na území za účelem studia, je totiž třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo vskutku studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují.“*
33. Z uvedeného vyplývá, že aby student plnil účel povoleného pobytu, je třeba, aby plnil své povinnosti studenta, tedy docházel do výuky, získával zápočty a skládal zkoušky. Tomuto účastník řízení nedostal (viz sdělení UCP ze dne 8. 11. 2024).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

34. Uvedené potvrdil nepřímě i sám účastník řízení, když na žádost o poskytnutí součinnosti předložil potvrzení dokládající jeho přijetí ke vzdělávání v jednoletém kurzu českého jazyka v DOCEO, který probíhal v období od 15. 4. 2024 do 31. 3. 2025. Toto vzdělávání není studiem podle zákona o pobytu cizinců, účastník řízení jím dokládá plnění jiného účelu pobytu, než pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, přičemž žádost o změnu účelu pobytu z důvodu plnění tohoto účelu pobytu nepodal.
35. Žalovaná se shodovala i s názorem správního orgánu I. stupně, že se nejednalo o přechodnou dobu, po kterou nebyl účel pobytu ze strany účastníka řízení plněn, nýbrž o podstatnou část doby platnosti jeho dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, vydaného od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024.
36. Žalovaná též poukázala na skutečnost, že účastník byl výzvou ze dne 20. 1. 2025 vyrozuměn o tom, že v řízení o žádosti bylo zjištěno, že v době platnosti předchozího pobytového oprávnění účel pobytu neplnil, s tím, že uvedené zjištění je důvodem pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, resp. zde důvodem neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dále správní orgán I. stupně sdělil, že důvod pro zamítnutí žádosti se nepoužije, pokud se jednalo o neplnění účelu pro přechodnou dobu a ze závažných důvodů. V takovém případě je nutné tyto skutečnosti věrohodně prokázat, neboť důkazní břemeno je zcela na straně účastníka. Účastník, ačkoli se poté též seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, včetně sdělení UCP, neprokázal přechodnost neplnění účelu a závažnost důvodů, pro které účel pobytu na území neplnil, navíc v rozhodném období začal plnit jiný účel pobytu, který není studiem. Skutkový stav byl tedy správním orgánem I. stupně zjištěn dostatečným způsobem, ten pak nemohl postupovat jinak, než žádost účastníka řízení zamítnout podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.
37. Tento důvod zamítnutí žádosti byl do zákona o pobytu cizinců doplněn s účinností od 15. 8. 2017, a to zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění mj. zákon o pobytu cizinců, přičemž jeho účelem je zabránit právě využívání oprávnění k pobytu k jinému než deklarovanému účelu. Z důvodové zprávy vyplývá, že „zákon o pobytu cizinců vychází z premisy, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pokud cizinec neplní účel, pro který mu bylo vydáno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu zrušit nebo neprodloužit. Plněním účelu, pro který bylo vízum nebo povolení k pobytu vydáno, je přitom třeba rozumět faktické vykonávání činnosti (např. podnikatelské), ke které bylo vízum či povolení k pobytu vydáno, nikoli pouze formální splnění podmínek pro výkon takové činnosti (např. zapsání se do příslušných rejstříků). Nestačí tedy např. mít pouze oprávnění podnikat, není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána. Byl-li tedy cizinci povolen pobyt za určitým účelem, pak je jeho povinností tento účel při pobytu na území naplňovat. Je na rozhodnutí cizince, jaký účel pobytu si zvolí, resp. o jaký účel povolení k pobytu si požádá. Není přitom vyloučeno, aby cizinec z jakýchkoli důvodů v průběhu pobytu na území deklarovaný účel pobytu, resp. s tím související činnost, přerušil či ukončil. V takovém případě je však povinen tuto skutečnost oznámit příslušným orgánům a požádat o povolení k pobytu z jiných důvodů.“ Dále je vysvětleno, že „problematiky neplnění účelu pobytu se týká i navrhovaná změna, resp. doplnění ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které má explicitně řešit situace, kdy cizinec v době rozhodování správního orgánu sice účel pobytu plní, ale v minulosti tomu tak nebylo, tedy došlo k neplnění účelu pobytu po dobu povoleného pobytu (navrhované znění se výslovně vztahuje na "dobu platnosti víza", z čehož plyne, že se nevztahuje na dobu tzv. fikce oprávnění pobytu cizince

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

na území). (...) Je třeba počítat i s individuálními situacemi, kdy cizinec objektivně po přechodnou dobu účel pobytu plnit nemůže, resp. jsou k tomu na jeho straně závažné důvody. V takovém případě, pokud takové důvody prokáže, nebude neplnění účelu pobytu důvodem pro zrušení nebo neprodloužení oprávnění k pobytu. Za neplnění účelu povoleného pobytu se nepovažuje situace, kdy cizinec tráví svou třeba i měsíc trvající dovolenou v cizině.“

38. K uvedenému lze dále odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, č. j. 34 A 9/2024-31, v němž soud konstatoval: „Obdobně je-li účelem dlouhodobého pobytu studium, nestačí se ke studiu na příslušné škole zapsat, je potřeba skutečně plnit povinnosti studenta. (...) Plnění studijních povinností musí být bráno vážně a musí být skutečně realizováno, což ze strany studenta vyžaduje významné časové a intelektuální investice. Vedle docházky do výuky a přípravy na ní (v době, kdy výuka probíhá), zejména musí být zřejmá snaha studenta o plnění takových povinností, které jsou spjaté s postupem ve studiu. Tento postup je vázán na získání kreditů za jednotlivé předměty a student musí v tomto směru vyvíjet snahu, tj. musí získávat zápočty, skládat zkoušky a plnit další podmínky potřebné pro získání stanoveného minimálního počtu kreditů; jinak ve studiu (do dalšího semestru) postoupit nemůže. (...) Obecně sice platí, že na zkoušky se lze přihlašovat po celé zkouškové období, žalobce se však na žádnou zkoušku po celé zkouškové období nepřihlásil. Žalobce do zahájení zkouškového období výuku navštěvoval a snažil se studijní povinnosti plnit. Ve zkouškovém období však již zde žádná taková snaha o plnění studijních povinností ve vztahu ke studiu na VUT nebyla. Soud proto vyhodnotil úvahu správního orgánu, že žalobce přestal plnit povinnosti studenta v období, kdy skončila výuka a bylo zahájeno zkouškové období, jako odpovídající zjištěným skutečnostem.“
39. V daném případě prokazatelné faktické neplnění účelu povoleného pobytu na území v době od 19. 2. 2024 do 31. 8. 2024, tedy minimálně jeden semestr akademického roku 2023/2024, kdy měl být studentem na UCP, nelze považovat za přechodnou dobu, ale naopak za podstatnou část doby platnosti předchozího pobytového oprávnění, a to obzvláště za situace, kdy pro neplnění účelu pobytu neexistoval vážný důvod, resp. tento důvod účastník neprokázal.
40. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38: „Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“
41. Skutečnost, že účastník je pak v akademickém roce 2024/2025 studentem 1. ročníku prezenčního bakalářského studia akreditovaného studijního programu na VŠL a v současné době studuje, není v daném případě relevantní. Z hlediska aplikovaného zákonného ustanovení není rozhodné, zda cizinec v době rozhodování správního orgánu účel pobytu plní či nikoliv, ale v minulosti tomu tak nebylo, a došlo tak k neplnění účelu pobytu po dobu povoleného pobytu.
42. Zde lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2021, č. j. 57 A 66/2020-35, v němž soud mj. uvedl, že „Mělo-li být v souladu s povoleným účelem pobytu hlavní náplní žalobcova života studium, nelze považovat za formalismus, pokud správní orgány hodnotily, zda skutečně studoval, a to v době posledního povoleného pobytu v souladu s jednoznačným zněním § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Nové studium bylo vzhledem k rozhodovacímu důvodu irrelevantní.“ Obdobně lze opětovně odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, č. j. 34 A 9/2024-31, v němž soud k obdobnému ustanovení zákona uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

že „Konstrukce podmínek § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož postupovaly správní orgány v případě žalobce, je jiná, neboť staví na povinnosti cizince plnit účel povoleného pobytu před podáním žádosti o povolení k pobytu za jiným účelem. Případné aktuální studium žalobce na jiné vysoké škole ke dni rozhodnutí správního orgánu o jeho žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem jiné/ostatní, tak nemohlo být pro posouzení věci relevantní.“

43. Správní orgán I. stupně v souladu se zákonem posoudil rovněž přiměřenost negativního rozhodnutí, i s tímto hodnocením žalovaná souhlasila. Účastník v průběhu řízení ani v odvolání neuvedl skutečnosti, které by svědčily o opaku. Kontrolou v informačním systému cizinců a z údajů uvedených v tiskopisu žádosti bylo zjištěno, že účastník je svobodný, bezdětný a na území nepobývají jeho rodinní příslušníci, naopak tito pobývají v zemi jejího původu. Nebyly zjištěny ani významné majetkové či jiné vazby účastníka na území, účastník ani neuvedl či neprokázal překážky, které by mu bránily ve vycestování a návratu do země původu. Co se týče zásahu do jeho studijního úsilí, žalovaná shledala, že tento zásah nebude nepřiměřený ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti. Uvedené totiž automaticky neznamená, že bude muset zanechat dosavadního studia na území, což je rozdíl oproti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, kdy může být výkon jisté činnosti spojen pouze s denním příchodem do zaměstnání na konkrétní místo na území. V rámci vysokoškolského studia lze požádat o individuální studijní plán, změnit studium na distanční formu výuky či studium krátkodobě přerušit. Především je v zájmu účastníka řízení uspořádat si své poměry tak, aby mohl nějakým výše uvedeným způsobem ve studiu dále pokračovat, případně jej i dokončit. Kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz kritéria jiná, pokud si to vyžádají okolnosti daného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Důsledky napadeného rozhodnutí v podobě nutnosti vycestovat z území nejsou nepřiměřené s ohledem na příčinu, pro kterou byla žádost zamítnuta (tj. neplnění účelu pobytu), neboť musí převažovat zájem státu na dodržování právních předpisů. Napadené rozhodnutí není způsobitelné nepřiměřeně zasáhnout do rodinného a soukromého života účastníka řízení. Nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Novelou zákona o pobytu cizinců byla ostatně právě uvedená povinnost břemene tvrzení cizince výslovně zakotvena, a to ve větě druhé § 174a odst. 1 uvedeného zákona: „Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“ S odkazem na ustálenou judikaturu je třeba konstatovat, že břemeno tvrzení, od kterého se odvíjí množství a kvalita informací, které má správní orgán k dispozici, od nichž je dále odvislá míra a intenzita poměřování zájmů s právem na soukromý a rodinný život, zde tíží účastníka řízení.
44. Žalovaná uzavřela, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, neshledala existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy. Správní orgán řádně odůvodnil výrok rozhodnutí a rozvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazů. Stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. V této souvislosti odkázala na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27, z nichž vyplývá, že: „Povinnost

správního orgánu řádně objasnit stav věci zakotvená v § 3 správního řádu není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. V souladu s touto zásadou je dostačující, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje k tomu, aby učinil rozhodnutí. Nebylo tak povinností správního orgánu I. stupně zjišťovat spolehlivě úplný stav věci. Naopak, pokud byla postavena na jisto skutečnost, která objektivně znemožňovala vyhovění žádosti, bylo v souladu s požadavky § 3 správního řádu a se zásadou procesní ekonomie, že objasňování dalších skutečností již nebylo správními orgány prováděno. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ani tato námitka stěžovatele není důvodná. Nutno také dodat, že správnímu orgánu musí být při zjišťování stavu věci nezbytného pro rozhodnutí nápomocni rovněž účastníci řízení. Podle § 52 správního řádu jsou totiž účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Tuto povinnost je nutno vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně skutečností, které sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64//2011-66). Žalobce v tomto směru však netvrdil žádné významné skutečnosti ani neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to zpochybnit zjištěný skutkový stav.“

45. Žalovaná se též vyjádřila k aspektu, že zmocněný zástupce dne 3. 2. 2025 uvedl, že se písemně k podkladům vyjádří do 30 dnů, správní orgán I. stupně pak vydal napadené rozhodnutí dne 12. 2. 2025, tedy nevyčkal po dobu 30 dnů na příp. vyjádření účastníka. Tento nesprávný postup nicméně podle názoru žalované neměl vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť účastník ani ke dni vydání rozhodnutí žalované nedodal žádné vyjádření, nedoplnil podklady pro vydání rozhodnutí ani nenavrhл jejich doplnění, ač tak mohl učinit v rámci podaného odvolání, které však ani na výzvu nedoplnil. V opačném případě by žalovaná v rámci odvolacího řízení přistoupila k posouzení vyjádření účastníka řízení, event. jím doložených podkladů pro vydání rozhodnutí, příp. k jeho návrhům na doplnění dokazování, a zjišťovala, zda jde o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve (srov. § 82 odst. 4 správního řádu). Je však též pravdou, že účastník řízení podáním ze dne 21. 11. 2024 požádal žalovanou o přijetí opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně, čímž projevil zájem na rychlém vyřízení žádosti. Žalovaná této žádosti vyhověla a dne 18. 12. 2024 správnímu orgánu I. stupně ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu přikázala, aby do 60 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci.
46. Žalovaná též poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003-38, podle kterého právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo člověka, nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Mimo to právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území. Takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud v usnesení ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04: „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.*“

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

47. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

48. Podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze opakovaně prodloužit.*
49. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*
50. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
51. Podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
52. Podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců *studiem se pro účely tohoto zákona rozumí účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy.*
53. Podle § 169j odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců *správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení. Na výslech účastníka řízení se použijí obdobně ustanovení správního řádu o důkazu svědeckou výpovědí, není-li dále stanoveno jinak.*
54. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
55. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda a nakolik byla porušena procesní práva žalobce v souvislosti s právem vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a zda případné porušení jeho práv mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
56. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je umožnit účastníkovi seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován [rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243 (publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS)].
57. Zástupce žalobce se k seznámení s podklady dostavil, uvedl, že do 30 dnů se k podkladům vyjádří, tj. do 5. 3. 2025. Správní orgán I. stupně však vzhledem k nařízenému opatření proti nečinnosti (rozhodnout do 17. 2. 2025) rozhodl dříve (12. 2. 2025). Lze si představit postup, že by se zástupcem přímo při seznámení byla domluvena vzhledem k okolnostem lhůta kratší, případně mohla být kratší lhůta k vyjádření stanovena usnesením, nicméně toto pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
58. V rozsudku ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „(b)yl-li účastník řízení zkrácen správním orgánem I. stupně na nějakém svém právu, je možné v odvolacím řízení tuto vadu odstranit, což vyplývá mj. z § 82 odst. 4 věty druhé správního řádu. Ten upravuje pravidlo pro uplatnění námitky, že odvolateli nebylo v řízení před správním

orgánem I. stupně umožněno učinit nějaký úkon. Pro takový případ je odvolatel povinen učinit tento úkon spolu s odvoláním. Účelem uvedeného pravidla je odstranit v odvolacím řízení vadu, kterou je stíženo řízení před správním orgánem I. stupně.“

59. Měl-li účastník za to, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí či právu navrhnout důkazní prostředky, měl tyto své návrhy učinit spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. i později v řízení o odvolání. Tento postup vychází ze zásady jednoty správního řízení od zahájení řízení až do jeho skončení pravomocným rozhodnutím a v případě řízení o přestupku v jeho důsledku nedochází k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 Azs 126/2013-19).
60. Žalobce se sám domáhal rychlého vyřízení věci, přesto si jeho zástupce vyžádal 30 denní lhůtu na vyjádření se k podkladům rozhodnutí (tj. do 5. 3. 2025), následně podal blanketní odvolání (24. 2. 2025), které nedoplňl ani na výzvu správního orgánu, napadené rozhodnutí bylo vydáno až 26. 5. 2025, žádné vyjádření tedy nebylo podáno ani v avizované 30 denní lhůtě, ani v dalších třech měsících. Za této situace nelze shledat, že pochybení správního orgánu I. stupně vedlo k „fatálnímu“ porušení procesních práv účastníka, jak je tvrzeno v žalobě.
61. Pokud bylo při jednání soudu zástupcem žalobce doplněno, že žalovaná zpravidla výsledky neprovádí, neboť k tomu ani nemá prostory, zároveň by návrh na doplnění dokazování před odvolacím orgánem nemohl být úspěšný kvůli zásadě koncentrace (§ 82 odst. 4 správního řádu), soud uvádí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Žalovaná v souladu s tímto pravidlem by byla povinna vyjádření účastníka i navrhované důkazy posoudit, následně by mohla sama doplnit dokazování (případně prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně).
62. V této souvislosti není důvodná ani námitka, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Nelze přisvědčit žalobci, že v obdobných případech je „naprosto esenciální provedení výsledku s žadateli, aby měli možnost se k případným nesrovnalostem vyjádřit“. Výslech účastníka je důkazním prostředkem, není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-31). Pokud žalobce neuvedl žádná tvrzení, nebylo v podstatě k čemu vést dokazování, žalobce ani nesporel podklady obstarané správním orgánem, není jasné, jaké nesrovnalosti měly být výsledkem odstraněny.
63. Podle sdělení UCP ze dne 8. 11. 2024 účastník ukončil studium na UCP pro nesplnění studijních požadavků k 19. 2. 2024. Žádné zkoušky nesplnil, toto není zpochybněno ani v žalobě, za této situace nebylo nutné zjišťovat, jaká byla docházka žalobce do ukončení studia dne 19. 2. 2024, když je zřejmé, že žalobce minimálně v době od 20. 2. 2024 do podání žádosti o prodloužení pobytu (22. 8. 2024) zjevně účel pobytu neplnil.
64. Pokud jde o vysvětlení, že žalobce při studiu na UCP zjistil, že jeho jazykové znalosti mu neumožňují ve studiu pokračovat, a proto přešel na jazykový kurz, ze kterého opětovně přešel na další studium, mělo být vzneseno v řízení před správními orgány, úloha soudu je

toliko přezkumná. Žalobce v řízení před správními orgány žádné vysvětlení neplnění účelu pobytu neposkytl, ač byl právně zastoupen a zjevně mu v tom nic nebránilo.

65. Soud nepřisvědčuje žalobci, že účel studia i účel jiné/ostatní je obdobný, a proto je nutné jej vnímat obdobně. Ust. § 64 zákona o pobytu cizinců obsahuje i možnost studia formou účasti na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy, žalobce však tento typ studia nezvolil. Nelze tvrdit, že navštěvování jakéhokoliv jazykového kurzu je plněním účelu studia.
66. Pokud žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když nebyla objasněna všechna hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce, soud zdůrazňuje, že žalobce v řízení před správními orgány k nepřiměřenosti zásahu nic neuvedl, přestože byl upozorněn, že jeho žádost může být zamítnuta. Nic neuvedl ani v podaném odvolání, které ani na výzvu nebylo doplněno. Žalobce tedy v rozporu s § 174a odst. 2 věty druhé zákona o pobytu cizinců v rámci správního řízení neposkytl veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Za této situace nemůže úspěšně namítat, že správní orgány měly zjistit další skutečnosti, než ty, které vyplývaly ze správního spisu a z evidencí.
67. Pokud jde o tvrzení v žalobě, že zde žalobce žije tři roky, během kterých se připravuje na budoucí povolání a vzdělává se, školné bylo drahé a zadlužil se, lze dodat, že délka pobytu na území je krátká, nutnost platit školné se nijak nevymyká obdobným případům. Pokud jde o tvrzení, že se žalobce zadlužil, jde o obecné a neprokázané tvrzení, které samo o sobě nepřiměřenost neimplikuje. Soudu není zřejmé, v jakém směru má být situace žalobce obdobná odkazovaným případům, kdy ve všech šlo o případy cizinců s nezletilými dětmi, kde nebyly dostatečně hodnoceny zájmy nezletilých. V nyní projednávaném případ nic nenasvědčuje možnosti porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
68. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
69. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. srpna 2025

JUDr. Lenka Loudová v .r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.